

שני צוותות חדשים - הופ...

א! קבע צבי זינדה, מנהל שירותי השידור, כשנשאל לאחרונה אם קיימות מספיק תוכניות בידור בקול ישראל. "לא" אפשר לומר גם לאחר שהוכיחה הבידור הפופולארית ביותר בקול ישראל, שלושת בטיה אחת, הרוקקה השבוע שוב כדי למשוך מהבוץ את ספינת האם, הסר בעת בגלי השעמום.

לאחר פגרה של כשלושה חודשים, חודש שה שבוע, באולם חיקט שבמכון היצמן ברחובות, הפלגת הסירה, כשאת צוות ה"ספינה הקבוע מחליף צוות חדש כפול ב"מספרו. והקהל עצמו, מדעני מכוני היצמן ותלמידי הפקולטה להקלאות, מציינים מצי"ם את מנועי הסירה בדלק מורלי גבוה. ואמנם עשתה הסירה את דרכה בבסתון, אולם גלי הבידור שנמשכו אחריה היו נמר כים למדי, לא איימו להטביע איש.

3 קטנועים ומשה דיין

צוות הראשון של הסירה מגיע אל המשוטים. שמעוני מציג אותם: "ראשון השחקן והדרמטורג העולה יורם מסמור. (מחיות כפיים). לידו אחד הידוע יותר בי כינויו מאשר בשמו, ישראל חיסלר הוא פוצי. רות בונדי והאחרון הוא... חבריו קוראים לו פטיה, אמא קוראת לו זהב שלי, אשתו קוראת לו בוא הנה - הבמאי גבריאל דגן."

סידרת השאלות הראשונה עוסקת בשלטים ושילוק. שמעוני: "מה הייתם מציעים, לי משל, במקום השלט, לא לעשן ולא לירוקי התלוי באוטובוס?" פוצי: "אל תדבר עם הנהג בשעה שהוא מעשן ממילא לא יתן לך סיגריה."

מסמור: "השלטים באוטובוס מפריעים לי כמיוחד כיוון שאינם מסבירים לי שום דבר. טייסים, למשל, מציינים על כנפי המטוסים שלהם את המטוסים שהפילו. לו הייתי מר צא באוטובוס ציור של מספר קטנועים, אוטובוס אחת, ומשה דיין, זה היה מסביר יותר. בכלל, עבר זמנם של השלטים השג"

שירה בציבור

יונה עטרי, זמרת בצל ירוק, משמיעה את הפזמון המיוחד לתוכנית זו על ידי נעמי שמר, ליד הפסנתר.

הפיליטוניסטית אורה שם אור וכתב הארץ נתן דונביץ.

צחי משמיע לאנשי הצוות מספר אסקטים קוליים ומבקש מהם לחבר סיפור בהקשר לאפקט הקולי.

הפעם שמם הים, בו הפליגה הסירה, כמ' עט לגמרי. היחיד שהציל את המצב, איש הארץ, מידו שיף, בסיפור הבא:

מיד: "זה לא קרה לי, זה קרה למנחם. זהו סיפור על מנחם ודיטה. היה לה הכל לדיטה, אפילו שכל, אבל גם בעל היה לה. הומינה דיטה את מנחם שיצלצל אליה הייתה. אם יענה הבעל, אמרה, תשאל אם זאת מערכת הארץ. נידברו שיצלצל בעשר. מה עושים עד עשר, הלך לשבת בבית קפה. ניגש אליו בחרו ומבקש לשבת לידו."

לא נעים בבית? שואל מנחם. "לא, דוקא נעים, אלא שזה בגלל הטלפון". גם אני צריך לטלפון, אומר מנחם. "לא, עונה האיש, זה לא זה. אינני צריך לטלפון, אלא שמישהו חמד לו לצון ומצלצל אלי בכל זמן מה הביתה, וכשאני מרים את השטופרת הוא עונה שזו טעות במספר."

הגינה השעה עשר ומנחם ניגש לטלפון. ליד הטלפון מצא שלט: המכשיר מקולקל. חזר אל האיש, וסיפר לו כי הטלפון מקולקל. קל, הלה הומיין אותו אליו הביתה. "בוא אלי", אמר, "לפחות יביא הטלפון פעם תר"

צחי: "בית ילדות". בונדי: "ההירות ילדים בדרך". מסמור: "המוצר שלנו הגייני ביותר, בי משך כל תהליך הייצור לא נגעו בו יד אדם."

אל תכופף את הקוף

צחי: "ליד מערכת עתון". פוצי: "העורך בחיפשה, אני מיד חוזר, השמש".

מסמור: "יש לי תולשה למבקרים דרמטיים. אלה הם האנשים שלא הצליחו בשום שטח אחר בעתונות. הייתי מציע, מעל לשולחן של מבקר כזה, את השלט, אם אין לך מה לעשות עשה זאת כאן."

צחי: "מרפאה פסיכיאטרית". פוצי: "תנסה פעם אחת, תבוא תמיד". דגן: "את אישיותך המפוצלת נרסא לפי השיטה הידועה של הרוקטור פנחס לבון". בונדי: "לא רוצים לישון, רוצים להשי תגע".

צחי: "גן חיות". דגן: "אל תפיל את הסיל, אל תכופף את הקוף, אל תדובב את הדוב, ילדים, נא לא לדגוג את הגירסות מאחורי האזניים. אל תדבר אל הנמר באידיש, זה מעצבן אותו". בונדי: "כל דמיון עם אנשים ידועים בי ציבור מקרי בלבד."

בתוכנית של השבוע הפלגנו!

הם רגישים מאוד. אני זוכר שפעם אחת צעקתי במסדרון של הבימה אידיוש, ששה שחקנים נעלבו. המכתב כתוב למנהל תיאטרון אמנותי, כידוע אין לנו כזה בארץ.

"לדודיק שלום. זה זמן רב לא ראיתך, החברה מוטרם לך ד"ש. שמעתי שאתם עוברים ריאורגניזציה וצצצום, או אולי אתם צריכים שחקנים מוכי מתאים בדיוק. הוא גמר בית ספר חקלאי, אינו אוכל הרבה, מאפק דהיינו, אינו מתגרד בזמן מונולוגים של הוולת. מוכן לקבל תפקידים שונים. (סדרן, מטאטא, פועל במה וכו') מוכן לקבל פרס עבור כל תפקיד רע. מוכן להכות כל מבקר תיאטרון (חנים אין כסף) והחשוב ביותר, קרוב ש, שטינברג מהסוכנות, זה שמטפל בהענקות."

דחפור לרביאלוף

צחי חוזר לירות את שאלותיו באנשי הצוות הראשון. השאלה הראשונה: מהו השימוש היעיל ביותר בשן זהב?

דגן: "לצייד בה עסקנים דהיים, כדי שתהיה הברקה בנאומיהם". בונדי: "תחליף טוב ביותר למי שחסר שן בינה".

צחי: "השימוש היעיל לשפתון". פוצי: "לתיקון הבחינות שלי באנגלית". צחי: "כנ"ל לבלון". פוצי: "למלא אותו אויר ולזכור כסופי בינה".

מסמור: "ראשית תקון קטן, בלון בעבי רית הוא נאד. ובכן, ממלאים נאד אויר חם עד שהנאד נפתח. קושרים שהאויר לא יוכל לצאת ומשחררים לאויר הצח. הוא מתרומם גבוה. אם התנאים האטמוספריים מאפשרים הוא יכול להגיע אפילו עד למנהל משרד הבטחון".

צחי: "כנ"ל לדחפור". דגן: "להוציא את הקאמרי מהחובות". בונדי: "לעבור בו על רחוב המדרגות". מסמור: "רב אלוף אחד השתמש בו למח"

צוות אי - המבקר האמנותי דב בר מלכין, הפיליטוניסטית אורה שם אור, הסופר יורם מסמור (מעטן מקטרת), הסופר ישראל (פוצי) וויסלר, מידו שיף והעיתונאי נתן דונביץ. לצידם: מנחם המישור, יצחק שמעוני.

קרב ארכיאולוגי. פוצי: "לא למדנו על זה". צחי: "כנ"ל למילון לועזי". דגן: "במילון לועזי יש להשתמש בעת קריאת ביקורת של דן מירון על ספר שני רים משל בנימין גלאי".

צחי: "כנ"ל לפיאה נכרית". פוצי: "אין זה הכרחי לחפוף את הי ראש, אפשר שפוט לעשות פליט".

לקראת סיום התכנית שרה נעמי שמר שיר הלל לשלושה בסירה. הפזמון החוזר של השיר הוא:

"זו הסיבה שהסירה מסלגת שוב למרתקים. כי שום דבר אינו כה מר. כשכולנו צוחקים. צוחקים?"

עלת למישור. הלכו. "רואה מנחם שהם הולכים לעבר דחפור שבו גרה דיטה. נכנסים לאותו רחוב, מגי' עים לאותו בית, עולים בו, מגיעים לדירתה של דיטה. האיש מומיין את מנחם להכנס. הוא נכנס. דיטה, האיש מציג אותם, מנחם מגמגם משהו, פונה אל הטלפון. הוא מצלצל ושואל למערכת הארץ. טעות כמובן. מצלצל שוב. עונה קול בגרמנית. מנחם פונה אל האיש, "מצטער, הוא איננו". פת' אום מצלצל הטלפון, הבעל ניגש מרים את השטופרת, מאזין וצועק לתוכה: "לא פה לא מערכת הארץ". מאז נזהר מנחם מנשים נשואות, ואפילו מאשתו."

התפקיד הבא המוטל על אנשי הצוות הי ראשון: כתיבת מכתבי פרוטקציה. מכתב לדוגמא: מכתבו של יורם מסמור. מסמור (מוטר מכתב כזה בידי מישהו ש' מתיימר להיות שחקן): "כתבתי את המכתב בחזירות רבה. עליכם לדעת כי אנשי הבמה

צחי: "ליד מועדון הפתוח כל הלילה". פוצי: "פתוח כל הלילה, אבל אפשר להסתלק קודם". דגן: "פתוח כל הלילה, בהשתתפות ריקה וראי".

צחי: "מכבסה אוטומטית". פוצי: "אין דבר, הולצר יתקן". בונדי: "לשם מה בחירות, אצלנו מכבסים כביסה מלוכלכת מהר יותר וטוב יותר".

צחי: "ליד אתר להפירות ארכיאולוגיות". מסמור: "ליד תמונע, כאן נקברו 20 מיל' יון לירות".

טלפון למערכת, הארץ

צוות מחליף את מקומותיו עם צוות שני שבו יש תוספת של שני זקנים. זקנו של המבקר דב בר מלכין וזקנו של העיתונאי הסופר מידו שיף. מלבדם בצוות

ייתים. צריך שלטים אינטימיים יותר, למשל, ש.ב. ככסר, ש.ב. בעיר, ש.ב. יחפוך סוסר לאסיר".

צחי: "השלט הבא הוא אל תדרוך על הרשג. לא אדגיש לאיות שעות של היום הכחנה".

בונדי: "זי וי דו גייסט. אל תקלקל דשא צעיר ובלתי מושחתו על גומאור. זה גוח יותר".

דגן: "גא לשמור על השקט. נא לשמור על החושף. נא להישמר". מסמור מציע בתור שלט מסכם: "שמור על השקט, נא לא לדפוק בין השעות שתיים לשלוש".

צחי: "שלט ליד מזוואון עירוני". פוצי: "עירית תלאביב". צחי: "ליד מגרש עליו יוקם בנין ציבורי". מסמור: "כאן יוקם בנין הכנסת. אולי?" פוצי: "כאן יוקם בית שימוש, נתרם על ידי הנדבן מר פשינגר".